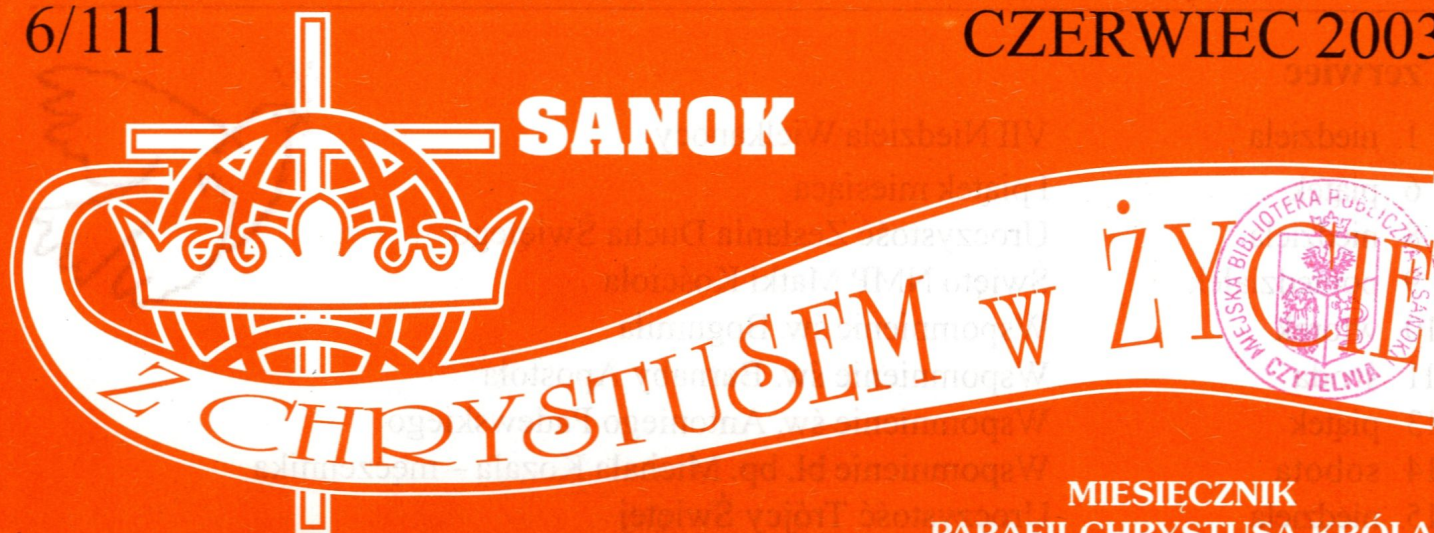

SANOK

MIESIĘCZNIK
PARAFII CHRYSYDUSA KRÓLA

**„PANIE, PRZEZ TWOJEGO DUCHA ŚWIĘTEGO
DAJ NAM OCZY, ABYŚMY WIDZIELI,
SERCE, ABYŚMY KOCHALI”**

kard. Suenens „Mambre”

*Chcę widzieć, Panie, Twe światło,
Promienie Twej mocy i chwały.
Jak dobra ciepłem i spokojem
otaczasz nasze serca.
Blask Twej miłości wprawia mnie
w zakłopotanie.*

*Czuje jak przenikasz mnie,
By uniecznić wszelkie zło.
Radości Twej zrozumieć nie mogę,
Gdyż bliska szaleństwu jest.*

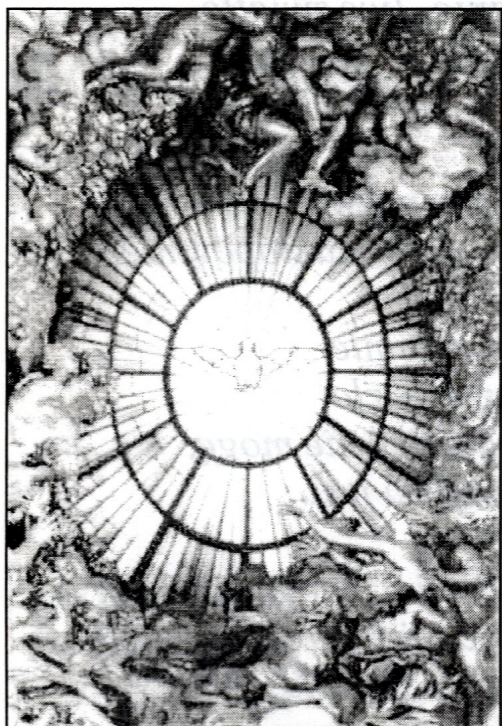
*Oczyść me oczy, Panie, niech widzą jak Ty.
Niech źrenice me jaśnieją zrozumieniem.
Prawda niech będzie ich siłą.
Moc i pokój w nich niech zamieszkają.*

*Prowadź mnie, Panie, tą drogą jasną,
Najjaśniejszą z wszystkich dróg,
Byś mieszkał we mnie jak słońce,
Niezmienny, wieczny Bóg.*

Sława Grzechnik „Jego obecność”

Czerwiec

1 niedziela	VII Niedziela Wielkanocy
6 piątek	I piątek miesiąca
8 niedziela	Uroczystość Zesłania Ducha Świętego
9 poniedziałek	Święto NMP Matki Kościoła
10 wtorek	Wspomnienie św. Bogumiła
11 środa	Wspomnienie św. Barnaby Apostoła
13 piątek	Wspomnienie św. Antoniego Padewskiego
14 sobota	Wspomnienie bł. bp. Michała Kozala – męczennika
15 niedziela	Uroczystość Trójcy Świętej
17 wtorek	Wspomnienie św. Alberta Chmielowskiego
19 czwartek	Boże Ciało – Uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa
22 niedziela	XII Niedziela Zwykła
24 wtorek	Uroczystość narodzenia św. Jana Chrzciciela
27 piątek	Uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa
28 sobota	Wspomnienie Niepokalanego Serca NMP
29 niedziela	Uroczystość św. Piotra i św. Pawła

Dzień Zesłania Ducha Świętego to dzień pełnego wylania się Trzeciej Osoby Boskiej na Kościół. Od-tąd może on w mocy Boże-go Ducha nauczać i prze-twarzać skażone przez grzech ludzkie serca pod Boży zasiew. Moc Ducha, która dosięgła Apostołów

w dniu Pięćdziesiątnicy, przemieniała naj-pierw ich serca, napelniając je odwagą, światłem i mocą. W Duchu Świętym Kościół wszystkich wieków rodzi się i odradza.

PRZYKAZANIA KOŚCIELNE W CZORAJ I DZIŚ.

Władza kościelna od wieków ogłaszała normy regulujące życie religijne w całym Kościele powszechnym i w poszczególnych Kościołach lokalnych. Normy obowiązujące w całym Kościele zostały zebrane po raz pierwszy w Kodeksie Prawa Kanonicznego, ogłoszonym w 1917 roku. Ojciec Święty Jan Paweł II ogłosił w 1983 roku nowy Kodeks Prawa Kanonicznego, w którym znalazła przełożenie na normy prawne nauka Soboru Watykańskiego II.

Niektóre z postanowień dotyczących całego Kościoła zostały ujęte w tak zwanych „przykazaniach kościelnych”. Według Katechizmu Kościoła Katolickiego mają one „na celu zagwarantowanie wiernym niezbędnego minimum ducha modlitwy i wysiłku moralnego we wzrastaniu w miłości Boga i bliźniego” (KKK 2041). Przykazania kościelne ulegały w ciągu wieków zmianom i posiadały w poszczególnych krajach różne brzmienie. Najczęściej były reakcją władzy kościelnej na konkretne formy osłabienia ducha gorliwości. Eksponowały niektóre, zdaniem władzy kościelnej, szczególnie aktualne kanony prawa kościelnego.

Wczesna historia Kościoła nic nie słyszała o przykazaniach kościelnych. Dopiero w IV wieku zaczęto kłaść nacisk na obowiązek uczestnictwa we Mszy świętej w niedziele i święta, przystępowanie przynajmniej raz w roku do spowiedzi i Komunii świętej oraz powstrzymanie się od zawierania małżeństwa w określonych okresach roku kościelnego. Zwyczaj zadecydował, że spośród tysięcy kanonów prawa kościelnego biskupi wybrali pięć, które uznali za bardzo ważne dla rozwoju życia religijnego i moralnego wiernych. Katechetyczne sformułowanie pięciu przykazań kościelnych pochodzi prawdopodobnie od św. Piotra Kaniżusza (1555 r.). Do ich przestrzegania zobowiązani zostali wszyscy ochrzczeni od siódmego roku życia.

Od Soboru Trydenckiego traktuje się przykazania kościelne już jako coś zwyczajnego w życiu Kościoła i podlegającego większym lub mniejszym zmianom. Znanie dotychczas przykazania kościelne obowiązywały w Polsce od 1948 roku, kiedy to Episkopat Polski zatwierdził je jako obowiązujące. W katechizmach i książeczkach do nabożeństwa posiadały następujące brzmienie:

1. Ustanowione przez Kościół dni święte święcić.
2. W niedziele i święta we Mszy świętej uczestniczyć.
3. Posty nakazane zachowywać.
4. Przynajmniej raz w roku spowiadać się i w czasie wielkanocnym Komunię świętą przyjmować.
5. W czasach zakazanych zabaw hucznych nie urządzać.

Zmian w dotychczasowej wersji przykazań kościelnych dokonał Katechizm Kościoła Katolickiego

z 1992 roku (wydanie polskie - Poznań 1994). Już wtedy zniknęło sformułowanie piątego przykazania: „w czasach zakazanych zabaw hucznych nie urządzać”. W 1998 roku ukazało się oficjalne wydanie

łacińskie Katechizmu, w którym Kongregacja Nauki Wiary wprowadziła zmiany opublikowane w tzw. Corrigenda z dnia 25 kwietnia 1998 roku. Dotyczyły one także przykazań kościelnych, które miały dotąd różne brzmienie w poszczególnych Kościołach lokalnych. Wersja przykazań z 1998 roku będąca wyraźnym nawiązaniem do brzmienia odpowiednich kanonów prawa kanonicznego znajduje się w zaaprobowanym przez watykańską Kongregację Biskupów dokumencie II Polskiego Synodu Plenarnego Liturgia Kościoła po Soborze Watykańskim.

W oparciu o wymienione wyżej dokumenty kościelne, biskupi polscy, podczas obrad 313 Zebrania Plenarnego Konferencji Episkopatu Polski (Łowicz 20-21 VI 2001), ostatecznie przyjęli następujący, katechizmowy, a więc łatwo przyswajalny również przez dzieci, zapis pięciu przykazań kościelnych:

1. W niedziele i święta nakazane uczestniczyć we Mszy świętej i powstrzymać się od prac niekoniecznych.
2. Przynajmniej raz w roku przystąpić do sakramentu pokuty.
3. Przynajmniej raz w roku, w okresie wielkanocnym, przyjąć Komunię świętą.
4. Zachowywać nakazane posty, a w okresach pokuty powstrzymać się od udziału w zabawach.
5. Troszczyć się o potrzeby wspólnoty Kościoła.

Ta wersja przykazań została przekazana do aprobaty Stolicy Apostolskiej. Aby uniknąć wszelkich wątpliwości przy interpretacji zobowiązań wpływających z poszczególnych przykazań, Komisja Wychowania Katolickiego Episkopatu Polski postanowiła przygotować obszerny, fachowy komentarz w tej materii. Zanim on dotrze do naszych rąk, zechciejmy krótko zatrzymać się przy każdym z przykazań w jego nowym brzmieniu. A to już w kolejnych numerach naszej gazetki parafialnej.

TWEMU SERCU CZEŚĆ SKŁADAMY...

„*Serce Boże jest symbolem i żywym obrazem nieskończonej miłości Jezusa Chrystusa, która nas pobudza do odwzajemniania się również miłością*” – napisał ponad sto lat temu papież Leon XIII w encyklice *Annum sacrum*.

Encyklika ta zapowiadała poświęcenie całego rodzaju ludzkiego Najświętszemu Sercu Pana Jezusa. Akt ten został dokonany 11 czerwca 1899r. - równocześnie przez papieża Leona XIII oraz biskupów i duszpasterzy na całym świecie.

W orędziu na setną rocznicę tego aktu zawierzenia papież Jan Paweł II potwierdził jego aktualność w czasach współczesnych: „*Człowiek roku 2000 potrzebuje Serca Chrystusa, aby poznać Boga i samego siebie; potrzebuje Go, aby budować cywilizację miłości*”.

Misję rozpowszechniania w całym Kościele nabożeństwa ku czci Najświętszego Serca Pana Jezusa powierzył sam Zbawiciel św. Małgorzacie Marii Alacoque (1647–1690), zakonnicy ze zgromadzenia sióstr wizytek (Zakon Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny) w Parayle Monial w środkowej Francji. Powiedział do niej: „*...Jeśli widok Mego zranionego serca, pełnego miłości do was nie zawróci was ze złych dróg, nie ma dla was ratunku!...Kto zwróci się do Mego Serca znajdzie pomoc i ukojenie*”.

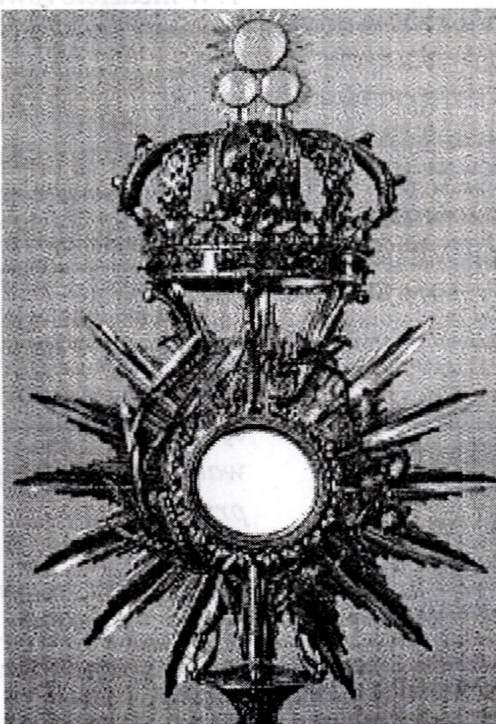
Czerwiec jest miesiącem, w którym Kościół w sposób szczególny oddaje cześć Bożemu Sercu. Pomysł nabożeństw czerwcowych wyszedł od wychowanki jed-

nego z paryskich klasztorów, Anieli de Sainte-Croix. Pewnego dnia, po przyjęciu Komunii świętej, Aniela pomyślała, że skoro maj jest poświęcony Matce Bożej, to czerwiec powinniśmy ofiarować Sercu Pana Jezusa. Podzieliła się tym z wychowawczynią i koleżankami - wszystkim spodobał się ten pomysł. Poparła go też przełożona klasztoru, a następnie biskup paryski. Z upływem czasu propozycja poświęcenia czerwca Najświętszemu Sercu Pana Jezusa trafiła do papieża. W 1873 r. Ojciec Święty Pius IX zatwierdził nabożeństwo czerwcowe. Wybór terminu nie był przypadkowy. W czerwcu 1675 r. miało miejsce najważniejsze z Wielkich Objawień, podczas których Pan Jezus ukazał św. Małgorzacie Marii Alacoque Swoje Serce oraz przekazał orędzie, a od 1856 r. w całym Kościele w czerwcu obchodzona jest uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa.

Zasadniczymi formami nabożeństwa czerwcowego jest adoracja Najświętszego Sakramentu oraz litania do Najświętszego serca Jezusowego.

Adoracja Najświętszego Sakramentu

Chrystus powiedział do św. Marii Małgorzaty: „*Pragnę być kochanym przez ludzi w Najświętszym Sakramencie, lecz jest to pragnienie tak wielkie, że mnie o śmierć przyprowadza, a nie znajduję nikogo, kto by się starał – stosownie do mego oczekiwania – aby je zaspokoić, odpowiadając wzajemnością na moją miłość*”. Uwielbiając Pana Jezusa Eucharystycznego powinniśmy wyrazić Mu naszą miłość i wdzięczność. Starajmy się wynagrodzić Chrystusowi ogrom niewdzięczności, bluźnierstw i nienawiści, jakich doznał podczas swego życia ziemskiego i nadal doznaje od ludzi. Sercem adorujemy Najświętszy Sakrament.

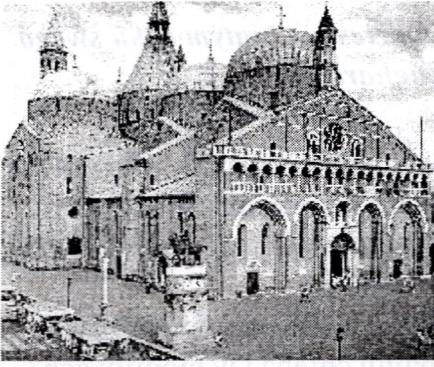

Litania do Najświętszego Serca Pana Jezusa

Autorką litanii była wizytka - siostra Joanna Magdalena Joly. Litanię tę odmawiano, w czasie wielkiej zarazy w Marsylii w 1720 r. aby wyprosić ratunek dla miasta. Inna wizytka - siostra Anna Remusat wzbogaciła litanię o kilka nowych wezwań. W 1899 r. Kongregacja Obrzędów zatwierdziła litanię do publicznego odmawiania. Do istniejących dwudziestu siedmiu wezwań dodano sześć dalszych. W ten sposób trzydzieści trzy wezwania litanii upamiętnia każdy rok życia Chrystusa na ziemi.

opr. Barbara na podst.
„NASZA ARKA” Nr6/2001

ŚWIĘTY CAŁEGO ŚWIATA

Padwa - Bazylika św. Antoniego

Padwa – starożytnie miasto w Italii, leżące 40 km od Wenecji w kierunku Bolonii, liczące dzisiaj ponad 200 tysięcy mieszkańców. Chrześcijaństwo dotarło tutaj wcześnie – już w III wieku Padwa była sto-

licą biskupią. W 1222 r. powstał w Padwie jeden z najstarszych i najbardziej znanych uniwersytetów świata. Studiował tutaj m.in. Dante i Mikołaj Kopernik; wykładał tutaj Galileusz. Do najwspanialszych zabytków Padwy należą: bazylika św. Justyny z jej relikwiami jako patronki miasta, z relikwiami św. Macieja Apostoła, św. Łukasza Ewangelisty, św. Justyna męczennika. Tutaj też znajduje się bazylika św. Antoniego, jego grób i relikwiarz z zachowanym dotąd cudownie nienaruszonym językiem świętego. Miejsce to przyciąga rzesze wielbicieli św. Antoniego Padewskiego z całego świata. Bo też nie ma w Kościele drugiego świętego, który by się cieszył tak wielką popularnością wśród wiernych. We wszystkich niemal zakątkach świata można znaleźć jego kościoły, kaplice, ołtarze czy wizerunki. Ku czci świętego powstało wiele bractw i kilka zakonów. W 1890 r. w Tuluzie powstało dzieło pod nazwą „Chleb św. Antoniego”, czyli jałmużna dla ubogich. Św. Antoni jest wzywany we wszelkich codziennych troskach i kłopotach. Papież Leon XIII nazwał św. Antoniego „świętym całego świata”.

Ferdynand z rodu Boglioni, późniejszy Święty (ok. 1195-1231) urodził się w Lizbonie. Lata młodości spędził w klasztorze Kanoników Regularnych św. Augustyna. Po otrzymaniu święceń kapłańskich związał się z franciszkanami, przyjmując imię Antoni. W czasie kapituły generalnej zakonu w Asyżu poznał osobiście św. Franciszka. Jako kapłan zasłynął nie tylko z pracy duszpasterskiej, ale przede wszystkim kaznodziejskiej; pełnił nawet funkcję generalnego kaznodziei zakonu franciszkanów. Przemierzał miasta i wioski, nawołując do poprawy życia i do pokuty. Dar wymowy, jego język niezwykle obrazowy, postawa ascetyczna, moc cudotwórcza, rzadki dar bilokacji (przebywanie równocześnie w dwóch różnych miejscach) i dar prorocstwa gromadziły przy nim tak wielkie tłumy, że musiał głosić kazania na placach, gdyż żaden kościół nie mógł pomieścić słu-

chaczy. Ewangelizował w południowej Francji, zwalczając herezję albigensów. W Rzymie na zaproszenie Grzegorza IX wygłaszał kazania do tłumów pielgrzymów. Stał w obronie mieszkańców Werony i Padwy, prześladowanych przez despotycznego władcę, narażając swoje życie. Był autorem „Kazań niedzielnych” i „Kazań na święta”. Wycieńczony i chory zmarł 13 czerwca 1231 r. w Padwie mając zaledwie 36 lat. Pogrzeb jego był wielką manifestacją wiernych. W niecały rok, papież Grzegorz IX zaliczył go w poczet świętych. O tak rychłej kanonizacji zdecydowały liczne cuda i łaski jakich doświadczali wierni na grobie św. Antoniego.

Kult Świętego rozszedł się po świecie chrześcijańskim lotem błyskawicy. Dzień 13 czerwca Kościół wyznaczył jako obowiązkowe wspomnienie. W Padwie zainicjowano praktykę czczenia w każdy piątek śmierci Świętego i we wtorek jego pogrzebu. Ta praktyka rozszerzyła się w całym świecie katolickim. W 1946 r. Pius XII ogłosił św. Antoniego doktorem Kościoła.

Kult św. Antoniego był i jest bardzo żywy w Polsce. Ku jego czci wystawiono około 250 świątyń, a trzy razy tyle parafii obchodzi dzień jego święta jako odpustowy. Specyfikę kultu św. Antoniego wśród ludu polskiego chyba najlepiej oddał poeta Jan Lechoń:

Dziecię Jezus ukazuje się św. Antoniemu (N. Grassi - Muzeum w Udine)

„Ty masz wysoko oczy,
Tam gdzie śpiewa skowronek.
Więc widzisz gdzie się toczy
Zagubiony pierścionek.
A że masz w ręku maleńkiego Chrystusa,
Dojrzyś kto kona w lęku
I skąd czyha pokusa.
Twój brunatny samodziół
Widzę. Idziesz po niebie.
Popatrz, gdzie się zapodział,
Bo zgubiłem sam siebie.
Niech się święci chwala Twoja,
Niech się znajdzie zguba moja. Amen.”

(na podst. „Święci na każdy dzień”, ks. Zaleski)

O Eucharystii w życiu Kościoła

W Wielki Czwartek 17 kwietnia 2003 roku, w Roku Różańca Świętego, dwudziestym piątym roku swego pontyfikatu, Ojciec Święty Jan Paweł II ogłosił encyklikę „*Ecclesia de Eucharistia*”.

Ojciec Święty podpisuje encyklikę o Eucharystii

Słowo eucharystia wywodzi się z języka greckiego „eucharistein” - dziękczynienie składane Bogu. We wstępie do encykliki Ojciec Święty uzasadnia, że Kościół żyje dzięki Eucharystii. Ta prawda wyraża nie tylko codzienne doświadczenie wiary, ale zawiera w sobie istotę tajemnicy Kościoła. Na różne sposoby Kościół doświadcza z radością, że nieustannie urzeczywistnia się obietnica: „A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata” (Mt 28, 20). Dzięki Najświętszej Eucharystii, w której następuje przeistoczenie chleba i wina w Ciało i Krew Pana, raduje się tą obecnością w sposób szczególny. Eucharystia oznacza i urzeczywistnia komunie życia z Bogiem i jedność Ludu Bożego, przez które Kościół jest sobą. Pojęta jako zbawcza obecność Jezusa we wspólnocie wiernych i jako jej pokarm duchowy, jest czymś najcenniejszym, co Kościół posiada na drogach historii. Eucharystia jest źródłem i zarazem szczytem całego życia chrześcijańskiego. W niej Chrystus powierzył Kościołowi, swojej Oblubienicy, pamiątkę swej Męki i Zmartwychwstania.

Eucharystia jest streszczeniem i podsumowaniem całej naszej wiary. Jej niewyczerpane bogactwo posiada wiele określeń:

Wieczerza Pańska. Chodzi o Ostatnią Wieczerzę w Wieczerniku, gdzie Chrystus wypowiada słowa: „To jest Ciało moje, które za was będzie wydane... To jest

Krew moja, która za was będzie wylana...” Słowa te są wypowiedane z pokolenia na pokolenie przez wszystkich, którzy w Kościele uczestniczą w sposób służebny w Jego kapłaństwie.

Łamanie Chleba. „Trwali oni w nauce Apostołów i we wspólnocie, łamaniu chleba i w modlitwach” - czytamy w *Dziejach Apostolskich*. Pierwsi chrześcijanie w ten sposób nazywali swoje zgromadzenia eucharystyczne. Po dwóch tysiącach lat nadal urzeczywistniamy ten pierwotny obraz Kościoła.

Zgromadzenie eucharystyczne - Eucharystia jest celebrowana w zgromadzeniu wiernych, które jest widzialnym znakiem Kościoła.

Najświętsza Ofiara. Eucharystia jest pamiątką Paschy Chrystusa, aktualizacją i ofiarowaniem sakramentalnym Jego jedynej ofiary w liturgii Kościoła, który jest Jego Ciałem. Używa się także nazwy ofiara Mszy świętej, ofiara pochwalna, ofiara duchowa, ofiara czysta i święta. Jest ona pamiątką Męki i Zmartwychwstania Pana. Nazywamy ją także świętą i Boską liturgią, ponieważ Jej celebrowanie zajmuje centralne miejsce w całej liturgii Kościoła i jest jej najgłębszym wyrazem. Mówi się także o Najświętszym Sakramencie, ponieważ jest to sakrament sakramentów.

Komunia. Przez ten sakrament jednoczymy się z Chrystusem, który czyni nas uczestnikami swojego Ciała i swojej Krwi, abyśmy tworzyli z Nim jedno ciało. Nazywa się ją również chlebem aniołów, chlebem z nieba, wiatykiem...

Msza święta. Liturgia, w której dokonuje się misterium zbawienia kończy się posłaniem wiernych, aby pełnili wolę Bożą w codziennym życiu.

Ojciec Święty pisze: „Gdy myślę o Eucharystii, patrząc na moje życie kapłana, biskupa i Następcy Piotra, wspominam spontanicznie wiele chwil i miejsc, w których dane mi było ją sprawować”... (kościół parafialny w Niegowici, kolegiata św. Floriana w Krakowie, katedra wawelska, Bazylika św. Piotra, bazyliki i kościoły w Rzymie i na całym świecie) „Dane mi ją było również sprawować na górskich szlakach, nad jeziorami i na brzegach morskich; sprawowałem ją na ołtarzach zbudowanych na stadionach, na placach miast... Ta różnorodna sceneria moich Mszy św. sprawia, iż doświadczam bardzo mocno uniwersalnego - można wręcz powiedzieć kosmicznego charakteru celebracji eucharystycznej. Tak, kosmicznego! Nawet wtedy bowiem, gdy Eucharystia

jest celebrowana na małym ołtarzu wiejskiego kościoła, jest ona poniekąd sprawowana na ołtarzu świata. Jednoczy niebo z ziemią... Syn Boży stał się człowiekiem, aby w najwyższym akcie uwielbienia przywrócić całe stworzenie Temu, który je uczynił z niczego. I w ten sposób On- Najwyższy i Wieczny Kapłan- wchodząc do odwiecznego sanktuarium przez swoją krew przelaną na Krzyżu, zwraca Stwórcy i Ojcu całe odkupione stworzenie. Czyni to przez posługę kapłańską Kościoła, na chwałę Najświętszej Trójcy. Doprawdy jest to **mysterium fidei**, dokonujące się w Eucharystii: świat, który wyszedł z rąk Boga Stwórcy, wraca do Niego odkupiony przez Chrystusa”.

Encyklika „Ecclesia de Eucharistia” zawiera 6 rozdziałów; Tajemnica wiary, Eucharystia buduje Kościół, Apo-

stolski charakter Eucharystii i Kościoła, Eucharystia a komunika kościelna, Piękno celebracji eucharystycznej. W szkole Maryi, „Niewiasty Eucharystii”. Ojciec Święty pragnie przekazać wszystkim wierzącym swoje świadectwo wiary w Najświętszą Eucharystię - „skarb Kościoła, serce świata, zadatek celu, do którego każdy człowiek, nawet nieświadomie podąża. Wielka tajemnica, która z pewnością nas przerasta i wystawia na wielką próbę zdolność naszego rozumu do wychodzenia poza pozorną rzeczywistość. W Eucharystii mamy Jezusa, Jego odkupieńczą ofiarę, mamy Jego zmartwychwstanie, mamy dar Ducha Świętego, mamy adorację, posłuszeństwo i umiłowanie Ojca... W tym Sakramencie zawiera się cała tajemnica naszego zbawienia”.

opr. E.S.

Hymn ku czci Najświętszego Sakramentu

Maria Zientara- Walewska

*Ty, który piszesz żywymi gwiazdami
Księgę Mądrości, hen, na mlecznej drodze
Ty, któryś naznaczył wieczysty kalendarz
Na kutej w srebrze miesiąca ostrodze.
Jakżeś jest Wielki, a ja jakżem mała,
Jak mchu ździebelko wyrosłe nad skalą.*

*Ty, co na kartach chmur słońca strzałami
Wyryłeś nuty muzyki sfer, Boże!
Ty jak w wody kropelce na dłoni
Przeglądasz i znasz niezgłębione morze.
Jakżeś Ty Mocny, a ja jakżem słaba,
Jak kropla rosy, co w słońcu zemdlala.*

*O Panie, który swe cuda największe
Kryjesz w prostocie jak płomień w bursztynie
Coś swoją Wszehmoc, Majestat swój ukrył,*

*W sakramentalnej Chleba okruszynie.
I choć ramieniem firmament podpierasz,
W żłobku serc ludzkich mieszkanie obierasz.*

*O, jakżeś Wielki, Królu Wszystkiej Mocy.
O, jakżeś mały pokorny i cichy.
Bo Ty, któremu niebiosza za małe
I świat nie większy niżli ziarnko gryki,
Któremu nucą anieli Hosanna!
Posłuszny jesteś wezwaniu kapłana.*

*Jakże nie kochać Cię sercem płomiennym?
Jakże nie śpiewać hymnów Bożej chwały?
Jakże pokory Twej nie iść śladami?
Żalem z miłości skruszyć grzechu skały,
Przed tabernakulum klęknąwszy w kąciku
Służyć Ci w wiecznej lampki promyku.*

„CZY POLSKA SIĘ OSTOI?”

Na przestrzeni bogatej naszej historii, Bóg posyła swoich wysłanników, aby Polakom uświadomić, że nie są pozostawieni samym sobie. Jak bardzo Polska jest umiłowana świadczy fakt, że Maryja wielokrotnie okazywała się szczególną Wysłanniczką, Patronką i Opiekunką naszego Narodu.

Posłana była na ziemię, aby wzywać do modlitwy, nawrócenia i aby wypraszała łaski, na które Polacy nawet nie zasługiwali.

Bóg posyła też naszemu narodowi proroków, którzy przemawiali w Jego Imieniu. Wymienię tylko niektórych takich jak ks. Stanisław Staszic, ks. Bronisław Markiewicz, św. J. S. Pelczar, św. Maksymilian Maria Kolbe, Prymas Tysiąclecia, a obecnie jest nim Jan Paweł II, największy prorok naszych czasów. Wiele razy przestrzegali, że sprzeniewierzenie się nakazom Bożym prowadzi naród do zguby. Warto o tym pamiętać szczególnie dziś przed ważnym wydarzeniem przed jakim stoimy.

Jakże aktualne są i dziś ks. Stanisława Staszica „Przestrogi dla Polski”. Pełne bólu i gniewu słyszymy tam słowa Polaka, zatroskanego o los Ojczyzny, który ubolewał nad deptaniem praw człowieka i praw całych narodów. Pisze on m.in.: „Ojczyźnie najwięcej szkodzą grzechy tych, którzy rządzą, pomijając prawo i sprawiedliwość”. Lęka się o los Ojczyzny z powodu moralnego upadku. O doli chłopów i poniżeniu wsi pisze: „Rolnik jest karmicielem społeczeństwa, każdy inny wyjadaczem (...) Przeto z upadnięciem stanu rolniczego, zginą wszystkie inne stany”. Z naciskiem upomina się, aby ziemia stała się własnością Polaków. „Przestrogi” Staszica wciąż aktualne, bo co dziś dzieje się z naszą ziemią, z majątkiem narodowym, z dorobkiem Polaków, z kulturą narodową, stanowiącą ostoję ducha narodowego? Czy mamy prawdziwą Polskę? Czy Polacy mogą powiedzieć, że rządzą się własnym prawem, opartym na tysiącletniej tradycji chrześcijańskiej? Czy mają własną konstytucję, która broniła by podstaw prawno-politycznych naszego państwa? Czy mają możliwość rozwijać prawdziwie polską kulturę, oświatę, Czy liczy się nasze dobro, nasze bezpieczeństwo? Jaka czeka nas przyszłość? Co proponuje się młodzieży? Karierę w Europie bo w Polsce nie mają rzekomo szans. Zapomniano, że Polacy zawsze kierowali się zasadą, że „lepszy na wolności kęsek lada jaki, niżli w niewoli przysmaki”. Ci sami, którzy doprowadzili do nędzy miliony ludzi i za „judaszowe srebrniki” doprowadzili Polskę do ruiny, obiecują za granicą „przysmaki”. Zaprzedawali Polskę kolejno na Wschód, kształcąc tam przyszłych „rządczyków”, obecnie obiecują raj na Zachodzie i Bruksela „pępkiem” świata, a tymczasem w imię „europatriotyzmu” dąży by naród Polski wyginął, bo Polacy w Europie są niepotrzebni, potrzebne są polskie ziemie, zdrowe i jeszcze nie skażone, nie dość jeszcze wyeksploatowane przez wciąż głodnych i nędznych bogace-

nia się - w imię czego? W tym celu niszczy się rodzinę, która jest fundamentem bytu narodu i jego tożsamości. Spada ilość zawieranych małżeństw, rodzi się mniej dzieci, zwiększa się natomiast ilość zwierząt i samochodów w rodzinach. Młodzieży proponuje się rozwiązłość seksualną, wskutek czego młodzi nie zdolni są do miłości, do budowania zdrowej rodziny, służby Bogu i Ojczyźnie, a tym samym niszczy się wszystko „co Polskę stanowi”.

Zachodzi pytanie dlaczego tak się dzieje? I znów ks. Skarga mówi, że jeśli poddamy kraj pod rządy antychrześcijańskie to: „Będziecie nieprzyjaciołom waszym służyli w głodzie, w pragnieniu, w obnażeniu i we wszystkim niedostatku i włożą jarzmo żelazne na szyje wasze, przeto i żeście nie służyli Panu Bogu Swemu... gdyście mieli dostatek wszystkiego...” Obiecywał szatan wolność, jeśli ludzie odrzucą posłuszeństwo Bożym prawom, a co z tego wynikło? Pokusa szatańska wcieliła się w ostatnich stuleciach w ruch masoński, zmierzający do zapanowania nad światem – wbrew Bogu i Kościołowi. Pisał o tym bardzo wiele św. bp. J. S. Pelczar „że Europa Zachodnia stała się terenem podległym ideologii masońskiej.” Z wielu publikacji można się dowiedzieć również o masońskich korzeniach Unii Europejskiej. To wielkie „zainteresowanie” Polską świadczy wyraźnie, że chodzi o zlikwidowanie ostatniego bastionu chrześcijaństwa, kiedy Polska zostanie pochłonięta przez Unię. Niczego więc dobrego nie możemy się spodziewać po „Europie”, która odrzuca Chrystusa i jego prawa.

Na Polsce spoczywa wielka odpowiedzialność za rozwój wiary, za zbawienie współczesnego człowieka, za losy Kościoła w nowym tysiącleciu. Świętej Faustynie, apostołce Bożego Miłosierdzia Zbawiciel polecał, aby wyprosiła Miłosierdzie Boże dla Polski, bo grzechy tego narodu wołają o surową karę. Innej mistyczce, której Pan Jezus objawił swoją boleść z powodów grzechów popełnionych przez Polskę, była Rozalia Celakówna, zmarła w opinii świętej w 1944 r. Usłyszała od Jezusa „Za grzechy i zbrodnie (...) popełnione przez ludzkość na całym świecie, ześle Pan Bóg straszną karę (...) Ostoją się tylko te państwa, w których Chrystus będzie królował. Jeśli chcecie ratować świat, trzeba przeprowadzić intronizację Najświętszego Serca Pan Jezusa we wszystkich państwach i narodach na całym świecie.” Rozalia zatroskana o Polskę pyta: „Czy Polska się ostoi?” Otrzymuje odpowiedź: „*Polska nie zginie, o ile przyjmie Chrystusa za króla w całym tego słowa znaczeniu, jeśli się podporządkuje pod prawo Boże, pod prawo Jego miłości. Inaczej Moje dziecko – nie ostoi się (...)*”.

Czeka nas ważny egzamin z tego, czy potrafimy właściwie korzystać z wolności danej nam przez Stwórcę. Abyśmy kolejny raz nie byli mądrymi po szkodzie. Króluj nam Chryste, zawsze i wszędzie!

DOKĄD ZMIERZASZ...?

Takie pytanie stawiam wszystkim nadużywającym alkoholu. Będąc na zakupach przyglądam się z przykrością i wzruszeniem stojącym pod sklepem z wyrobami alkoholowymi. Żebrzący o złotówkę lub więcej, w większości znajomi – „dawni koledzy” dziwnie mi się przyglądają. Niektórzy z życzliwością, inni odwracają ode mnie wzrok. Spotkałem się z takim powiedzeniem: tobie to dobrze, bo nie pijesz. Odpowiadam: a dlaczego ty nie możesz tego zrobić? Inni usprawiedliwiają się najczęściej, że nie są uzależnieni. Piją bo tak chcą, piwo dobrze wpływa na apetyt i samopoczucie. Mam znajomych, którzy twierdzą, że apetyt poprawia im intensywny spacer lub praca na działce, a dobre samopoczucie sprawia dzień bez kaca i gdy mają pieniądze w kieszeni. Codzienne spacery do cerkiewki w Międzybrodziu są najlepszym relaksem fizycznym i psychicznym zamiast od rana stać pod sklepem i żebrać albo popisywać się swoją kulturą. Nie miejcie mi za złe, że kogoś poniżam. Chcę dotrzeć do ich świadomości i powiedzieć, że to co robią jest niegodne człowieka. Pisałem już, że z chorobą alkoholizmu można sobie poradzić. Wskazałem najskuteczniejszą drogę, która doprowadza do trzeźwości. Ich całym nieszczęściem jest to, że wydaje się im, że są tylko smakoszami piwa, wina, różnych środków na spirytusie, przefiltrowanego przez watę lub gazę denaturatu, czy tzw. „rusicy”... Na sklepową wódkę, trochę mniej szkodliwą nie zawsze są pieniądze. Ilu już się zatrulo, ilu już odeszło z tego świata wskutek nadużywania alkoholu! Ile jest tragedii indywidualnych, rodzinnych, społecznych!

Czy zdają sobie sprawę z tego, że na własne życzenie niszczą zdrowie, komplikują sobie życie i wyniszczają rodzinę. Oglądałem w telewizji z jakim smutkiem mówiły dzieci, że ich mama lub ojciec są alkoholikami, narkomanami czy lekomanami. Czy nie przyszło wam na myśl, że jesteście na tym świecie, bo macie jakąś misję do spełnienia? Bóg stworzył nas wszystkich, bez względu na to, czy wierzymy w Niego, czy nie. Będziemy ponosić odpowiedzialność za swe życie przed rodziną, społeczeństwem i Bogiem. Jeżeli masz problem z alkoholizmem i posiadasz ambicję, to spróbuj zmienić styl życia - zajmij się czymś pożytecznym. Swoim zachowaniem stwarzasz bowiem niewłaściwą atmosferę w domu, a odwiedzający twój dom goście dostrzegają twój problem. Nieszczęściem dla ciebie jest to, że tylko ty tego nie dostrzegasz i złośliwością reagujesz na to gdy ktoś zwraca ci uwagę.

Jeżeli będziesz chciał coś wypić to najpierw postaw sobie pytanie - dokąd zmierzam, co będzie potem? Zastanawiam się czasami jakich należy używać

argumentów, aby dotrzeć do człowieka uzależnionego? Jest to problem, z którym rzadko radzą sobie psycholodzy i psychiatry. W tej sytuacji najskuteczniej może pomóc tylko łaska Boża. Chociaż od maja ubiegłego roku namawiam, aby w tej intencji pielgrzymować do Kalwarii Paławskiej, to grono podążających tam nie powiększyło się.

Artykułami na temat alkoholizmu chcę spłacić dług wdzięczności Matce Najświętszej Kalwaryjskiej za moje tam uzdrowienie.

Cudowny obraz Matki Bożej Paławskiej, koronowany w 1882r. Prawe, odłonięte ucho Maryi symbolizuje wysłuchiwanie przez nią próśb.

Tym artykułem kończę pewien etap moich rozważań nad problemem alkoholizmu. Jeżeli odniosły one jakiś skutek, to będę wdzięczny za informacje na ten temat. Proszę również o ocenę poruszanych przeze mnie problemów i wskazanie innych.

*Ignacy Chrobak
Członek Grupy Trzeźwościowej*

„UŚMIECH RODZINIE” PO RAZ TRZECI

25 maja 2003 roku przy Szkole Podstawowej nr 4 odbyła się impreza plenerowa, której celem było zebranie środków finansowych na pokrycie obiadów w stołówkach szkolnych dla najuboższych dzieci z naszego osiedla. Program był jak zwykle bardzo bogaty, a główną atrakcją stanowiła loteria fantowa. Wszystkie losy wygrywały. Fanty pozyskano od wielu sponsorów, życzliwie ustosunkowanych do idei festynu. Największe emocje wzbudziło jak zwykle losowanie nagrody głównej, którą była kuchenka mikrofalowa. Wielkim

powodzeniem cieszył się sportowy turniej rodzin. Rywalizowało ze sobą 6 zespołów rodzinnych. Podobnie jak w II „Uśmiechu Rodzinie” zwyciężyli p. Suwałowie.

Odbyły się także indywidualne konkurencje z różnych rodzajów dyscyplin sportowych. Tradycyjnie przeprowadzono konkurs wiedzy religijnej z wartościowymi nagrodami. Zmagania uczestników ocenił ks. prałat Feliks Kwaśny.

Imprezę uświetniały występy dziecięcych zespołów z ODK „Puchatek”, ODK „Gagatek” i SP 4. Ludowymi przyspiewkami zabawiał nas zespół „Graboszczanie” z Grabownicy. Nie zabrakło też przedstawicieli muzyki klasycznej, którą prezentowali uczniowie Szkoły Muzycznej w Sanoku oraz zespół „Con amore”. Wystąpił również zespół „Soul”, „Quartet” i „Jabol”. Każdy mógł wybrać coś dla siebie i mile spędzić czas w gronie rodzinnym.

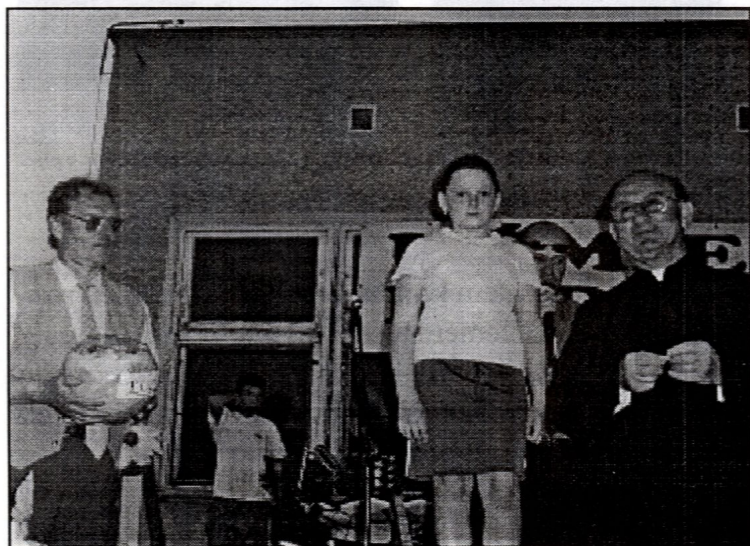
Dzieci mogły pojeździć psim zaprzęgiem lub „pohasać” na kucyku. Mogliśmy podziwiać sprawność sanockiej straży pożarnej i służb medycznych. Zadbano o żołądki uczestników, proponując kiełbaski z grila, żur, lody, napoje i słodycze. Nie zabrakło oczywiście stanowiska z watą cukrową. Udana zabawa trwała do późnych godzin wieczornych. Organizatorom udało się sprzedać dwa tysiące losów.

Dochód ten oraz wpłaty od sponsorów w całości przeznaczone zostaną na obiady dla dzieci w roku szkolnym 2003/2004.

Wszystkim ludziom, którzy otworzyli swoje serca serdecznie dziękujemy ponieważ:

„Człowiek jest wielki nie przez to kim jest, ani przez to co posiada, lecz przez to czym dzieli się z innymi”.

Organizatorzy
Akcja Katolicka przy Parafii Chrystusa Króla
Rada Dzielnicy Wójtostwo
oraz Sanocka Spółdzielnia Mieszkaniowa

Dziecięcy Festiwal Piosenki Religijnej

W dniach 31 V – 1 VI br w Sanockim Domu Kultury odbył się Dziecięcy Festiwal Piosenki Religijnej „Kto śpiewa dwa razy się modli”. Dzieci jak powiedział ks. Artur Janiec organizator festiwalu „...słowem i gestem, melodią i sercem uwielbiły naszego Ojca w niebie, Stwórcę wszystkiego za wspaniały dar życia, za kochanych Rodziców, za powołanie do miłości, której tak bardzo potrzebuje dzisiejszy podzielony świat”. Po sobotnich eliminacjach, w niedzielę miał miejsce finał festiwalu.

Młodzi artyści nagrody za swoje osiągnięcia odbierali z rąk ks. Dziekana Andrzeja Skiby i burmistrza miasta Sanoka pana Wojciech Blecharczyka. Po wręczeniu nagród odbył się koncert galowy. Na szczególne uznanie zasługują młodzi artyści z naszej parafii i osiedla, którzy zajęli wiele finałowych miejsc. Festiwal cieszył się ogromnym zainteresowaniem dzieci i rodziców i miejmy nadzieję, że na stałe wpisze się w kalendarium imprez dla dzieci. Nie odbył by się on bez pomocy wielu sponsorów i patronatu władz miejskich oraz mediów: Radia Bieszczady, Telewizji Sanok, Tygodnika Sanockiego i Nowinom.

O. Pio Święty całego świata Konkurs wiedzy o życiu i działalności.

W Szkole Podstawowej nr 4 w Sanoku w dniu 20 V 2003 r. odbył się Konkurs wiedzy o O. Pio. Konkurs przygotowany przez katechetów został przeprowadzony przy użyciu komputerów. Do Konkursu zgłosiło się 53 osoby. Wszystkie rozwiązywały test z 25 pytań, trwający 10 minut. Po zakończeniu testu każdy uczestnik mógł od razu zobaczyć zdobytą ilość punktów i prawidłowe oraz błędne odpowiedzi, a „poprawy” dokonywał sam „komputer”.

Wyniki Konkursu:

I miejsce Karolina Sikorska kl. V f
Agnieszka Kowalik kl. VI b

II miejsce Szymon Milczanowski kl. IV d

III miejsce Maciej Tymoczko kl. VI f
Artur Jakubowski kl. V f

Wyróżnieni: Paweł Stabryła (kl. V f),
Bernadetta Kędra (kl. VI c),
Michał Szmyd (kl. VI a),
Aleksandra Sawczak (kl. VI b),
Joanna Babiaryz (kl. V d),
Piotr Nowakowski (kl. V e).

Konkurs ukazał ogromne zainteresowanie ciekawą osobą O. Pio, obdarzonego licznymi darami i charyzmatami a przy tym człowieka prostego w swojej świętości i przystępnego do naśladowania w życiu codziennym.

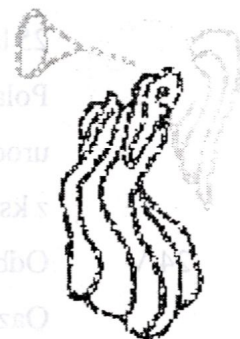
Anioły są wśród nas...

W bieżącym roku szkolnym Archidiecezja Przemyska wspólnie z Gminnym Ośrodkiem Kultury w Zagórzcu zorganizowała konkurs plastyczny i literacki pt. „Anioły są wśród nas”, którego celem było pielęgnowanie tradycji i wartości chrześcijańskich oraz zwrócenie uwagi na działanie istot duchowych w życiu człowieka. Okazało się, że ten wdzięczny temat stał się źródłem wielu pomysłowych inspiracji. W tym przypadku również w Szkole Podstawowej nr 4 konieczne były eliminacje, bowiem napłynęło bardzo dużo prac. Lista prac nagrodzonych w Konkursie Szkolnym.

Twórczość plastyczna:

Klasy I – III:

1. Izabela Polny kl. I
Anioł grający dobranocę.
2. Dawid Koziół kl. I
Anioł na chmurce.
3. Beata Pogorzelec kl. I
Anioł Stróż

Wyróżnienie: Karolina Ziemiańska kl. I
Anielski śpiew.

Klasy IV – VI:

1. Monika Penar kl. VI
Anioł Stróż
2. Anna Kmiotek kl. IV
Anioł baletnic
3. Izabela Głogowska kl. VI
Anioł spoglądający na ziemię

Wyróżnienie: Paweł Bondaruk kl. IV
Grający anioł

Twórczość poetycka:

1. Gdy nie wiem którą chciałbym iść drogą...
Mateusz Skrabalak kl. III
2. Co to jest anioł
Marlena Wolanin kl. V
3. Anielskie życie
Ewa Pietrzak i Anna Borczyk kl. VI

Spośród wszystkich prac te nagrodzone przeszły do finału Konkursu na szczeblu Archidiecezji, który odbył się 6 czerwca w Zagórzcu. W następnym numerze podzielimy się z wami informacją na temat jego przebiegu.

Inf. zebrał ks. W. Kalamarz

KALENDARIUM

- 4 V Uroczystość I Komunii Świętej
- 5 V Dzieci ze Szkoły Podstawowej nr 4 w Sanoku w ramach akcji Jałmużna
Wielkopostna zebrały ponad 400 zł
- 7 V Pielgrzymka dzieci I Komuniijnych do Jaślik, Dukli i „, na puszcę „, św. Jana
- 8 – 9 V W Gimnazjum nr 4 w Sanoku odbyło się badanie kompetencji uczniów klas III
- 11 V Rocznica I Komunii Świętej
- 17 V Nabożeństwo Fatimskie. Rozważania poprowadził ks. W. Tomczyk
- 18 V Odbyło się spotkanie Ojca Świętego Jana Pawła II z Narodową Pielgrzymką Polaków z okazji 25 lat posługi Ojca Świętego i Jego 83 urodzin oraz dziękczynienia za dar kanonizacji dwojga Polaków: bł. Urszuli Ledóchowskiej i bł. Józefa Sebastiana Pelczara – biskupa przemyskiego urodzonego w Korczynie koło Krosna. Uczestniczyła w niej grupa z naszej parafii razem z ks. parafianem F. Kwaśnym
- 24 V Odbyły się pielgrzymki: Przyjaciół Radia Maryja (Częstochowa – Łagiewniki), Oazy Rodzin (Łagiewniki – Kalwaria Zebrzydowska), KSM-u (Kalwaria Pałacowska).
- 28 V W sanockiej Farze odbyło się pod przewodnictwem ks. Arcybiskupa J. Michalika spotkanie podsumowujące Sanockie Dni Młodych
- 30 V Dzień Imienin ks. Parafiana Feliksa Kwaśnego – proboszcza naszej parafii

ŚLUBY:

1. Marcin Piotr Langefeld
Katarzyna Maria Longawa

CHRZTY:

1. Jan Jakub Zając
2. Natalia Dagmara Skarbek
3. Mateusz Grzegorz Joniak
4. Wiktoria Stanisława Bocoń
5. Jakub Antoni Owsiany
6. Piotr Jan Żmuda

POGRZEBY:

1. Krystyna Bogusz
2. Aleksander Szajnowski
3. Jan Ludwik Zajdel
4. Józefa Klimowicz
5. Katarzyna Chuchra
6. Maria Dziuban

